

[Aksel Larsen.]

vil have lov til at overveje forslaget — og det har den naturligvis ret til. Jeg håber, at overvejelserne tilendebringes hurtigt, og at de bliver gunstige for forslaget.

Hvad boligbyggeriet angår, kan jeg ikke godkende statsministerens skøn over, hvor mange boliger der årlig bør bygges for at holde trit med befolkningstilvæksten. Jeg tror, statsministerens skøn ligger meget i underkanten; men i hvert fald er der noget, der er rigtigt og ikke godt kan diskuteres, og det er, at den højtærede statsminister, dengang han drev valgagitation i 1953, lovede vælgerne, at hvis socialdemokratiet kom til regeringsmagten, skulle der blive bygget 6 000 boliger mere om året, end den dasiddende venstre-konservative regering havde planlagt og forberedt.

Jeg ved endvidere, at „Statistiske Efterretninger“ for den 13. oktober 1955 bringer nogle oplysninger om boligbyggeriet. Ifølge disse oplysninger blev der i løbet af juli og august 1954 af de kommunale myndigheder i hovedstadsområdet samt i 5 provinsbyer og disses forstæder givet 2 247 byggetilladelser, men i de samme måneder i 1955 kun 1 407. Der forelå ved august måneds slutning i 1954 4 174 byggetilladelser; ved august måneds slutning i 1955 forelå der 3 324 byggetilladelser — det er en reduktion med omtrent en fjerdedel. Hvis vi kikker på, hvad der var under udførelse ved månedens slutning, forholder det sig, som jeg sagde i går; ved august måneds slutning i 1954 var der 27 100 lejligheder under opførelse, ved august måneds slutning i 1955 21 700. Det kan vist ikke bestrides, at boligbyggeriet er gået den modsatte vej af, hvad regeringspartiet lovede i sin valgkamp for 2 år siden, og det har naturligvis været medvirkende til den forøgelse af arbejdsløsheden, vi er ude for.

Man kan jo jonglere med det på mange måder. Man kan også gøre som regeringspartiet, der ikke vil tale om arbejdsløsheden, men om „beskæftigelsesgraden“, men da befolkningstallet bestandig vokser, kan der godt være lige mange beskæftigede, samtidig med at der bliver en meget stor arbejdsløshed — men det er, som jeg tidligere har sagt, en dårlig trøst. I det allerede omtalte nummer af „Statistiske Efterretninger“ — altså selv efter den officielle

statistik — står der, at arbejdsløshedsprocenten i august 1954 var 3,5 og i august 1955 4,6. Det turde være en ret betydelig stigning, og som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) allerede har klargjort sagen: virkningerne af kriseforløbet har kun begyndt at vise sig, og det er da klart for enhver, at de vil i meget høj grad vise sig i stærkt stigende arbejdsløshed i den kommende tid.

Statsministerens udtalelser om prisstigningerne gav ikke noget håb om, at regeringen påtænker at gribe alvorligt ind.

Det var mestendels en polemik imod venstre og de konservative, hvori søgtes dokumenteret, at kriseforanstaltningerne, fordi man i det væsentlige undtog deres virkninger fra pristalsberegningen, kun har udgjort 1,5 point af stigningen i pristallet. Hvis dette er rigtigt — og jeg har ingen grund til at tro, det ikke er rigtigt — er der så meget mere grund til at gribe ind overfor den øvrige prisstigning, og det er det, vi har opfordret regeringen til; men statsministerens tavshed på dette område giver desværre ikke det største håb.

Den højtærede statsminister modsagde ikke det, jeg har fremdraget vedrørende liberaliseringen og om den skæve udenrigshandels følger, men bestræbte sig mere ihærdigt for at bevise, at liberaliseringen i hvert fald ikke var blevet mindre end under den forrige regering. Det vil altså sige, at til trods for statsministerens erkendelse i åbningstalen af, at den skæve udenrigshandel og den såkaldte liberalisering har været til skade for Danmark, vil regeringen endnu ikke tage konsekvensen af sin erkendelse.

Hvad Cypern og Algier angår, er der efter den højtærede statsministers begrundelse her i tinget dobbelt grund til at beklage Danmarks stillingtagen i De Forenede Nationer. Det er rigtigt, at De Forenede Nationer ifølge pagten ikke har pligt til at tage sådanne spørgsmål op til behandling, men det siger jo ikke, at de ikke kan tage dem op til behandling, så meget mere som der er stor fare for fredsbrud — ja, man har vel lov at sige, at fredsbrudet allerede er sket. Hvad Cypern angår, sagde den højtærede statsminister, at Cypern er britisk koloni. Jeg troede ikke, Danmarks statsminister godkendte kolonisystemet. Jeg